

Rozulas skolā atkal norit rosība

Attēlā: Rozulas skolas jaunie saimnieki: Irēna Putniņa, Uldis Vītols un suns Snīpis

Pirms diviem gadiem bijušo Rozulas skolu izolē iegādājās uzņēmums ar omulīgu nosaukumu – SIA "Muris". Sākotnējā iecere uzņēmējiem bijusi visai tradicionāla – skaistā klusā vietā izveidot viesu namu vai ko līdzīgu, bet ar inteligentu piesitienu, viesnīcu-bibliotēku. Taču jau pēc pirmās ziemas plāni kardināli mainījās.

Stāsta Rozulas skolas saimniece - ārste, uztura zinātniece un uzņēmēja - Irēna Putniņa: "Šo ēku un vietu noskatīja mans ilggadējs biznesa kolēģis Uldis Vītols. Burvīga vieta, viņš jūsmoja! Es, dzimusi rīdziniece, atbraucot uz Rozulu ziemā un staigājot pa drēgnām vairākus gadus neapkurinātām telpām, nekādi nevarēju saprast par ko tāda sajūsma?" Tomēr, iegādājoties īpašumu un sākot par to rūpēties, Irēna apjautusi, ka vietai ir teju maģisks pievilksšanas spēks. Un pirmajā ziemā, piestrādājot uz maiņām ar kolēģiem un ģimenes locekļiem par skolas kurinātāju un iepazīstot tās vēsturi, radās pārliecība – šo namu pārbūvēt nedrīkst!

"Ēka jau kā skola ir celta 1887. gadā, bērni te bez pārtraukuma mācījušies līdz pat 2009. gadam. Bija jau uzcelta jaunā skola Stalbē, bet rozulieši, būdami kārtīgi savas vietas patrioti, aizvien bērnus veda uz savu skolu. Tas ir apbrīnojami!

Lasot skolas pirmā pārvaldnieka dienasgrāmatu, atklāju, ka mana nejaušā nonākšana Rozulā nav nemaz tik nejauša. Izrādās, mans vecvectēvs Ernests Grāvītis, kurš 19. gs beigās bija tautskolotājs un skolu inspektors, ir bijis viens no Rozulas skolas dibināšanas virzītājiem, piedalījies tās atklāšanā...

Izvērtējuši visus par un pret, nolēmām šeit neko nepārbūvēt un nemainīt, bet censties atgriezties to vidi un noskaņu, kas te bija 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā. Pateicoties pēdējai skolas direktorei Ilzei Krivošonokai, esam satuvinājušies ar Rozulas iedzīvotājiem, viņi novērtē mūsu ieceru, un skolā pamazām atgriežas vēsturiskas fotogrāfijas, pieraksti, priekšmeti."

Rozulas skolā iecerēts veidot izglītības un kultūras centru. Klašu kolektīvi, ģimenes varēs braukt iepazīt skolas dzīvi pirms 100 gadiem, izstaigāt četru kilometru garu taku gar purvu, pa kuru lauku bērni ik dienas devās pēc zinībām. Te jau notiek kultūras pasākumi. Vasarā bija skatāma Liepājas teātra viesizrāde, zāle bija piepildīta. Reizi mēnesī norit literārās kafejnīcas. Oktobrī lielajā ēdamzālē notiks zeķu adīšana Ukrainas karavīriem.

Paredzēts, ka ar laiku te varēs uzņemt un izmitināt arī nelielas mācību semināru, vai radošu treniņu komandas. Viesu rīcībā būs arī plašs sporta laukums un stāvvietas kempingam.

"Uzskatu, ka cilvēkam jāmacās visu mūžu. Pati esmu studējusi medicīnu, uztura zinātni, dzīvnieku psiholoģiju, apguvusi pārdošanas biznesa nianšus. Tagad mācos ugunsdrošību, vēsturisko parku plānojumu, izglītības vēsturi," smaidot stāsta Ināra Putniņa: "Un, ja viss izdosies, šajā unikālajā vietā, kur vairāk nekā 100 gadus bijusi skola... joprojām būs skola!"